

sabırsızlık zamanı

temmuz '19

4 TL

İÇİNDEKİLER

- 3 **Merhaba**.....Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi
- 4 **Evvel Temmuz**.....Antakya'dan Bir DÖB'lü
- 7 **Örgütlü Gençlik Güçlüdür**.....İstanbul'dan Bir DÖB'lü
- 10 **Nasıl Bir Ekolojik Mücadele**.....Arno Doğan
- 12 **ODTÜ Eylem Güncesi**.....ODTÜ'den Bir DÖB'lü
- 16 **Devrimde Kadın**.....Antakya'dan Bir DÖB'lü Kadın
- 18 **Gençliğin Gerçek Kurtuluşu Devrimde**.....Z. Vasily
- 21 **Çocuk İşçilik Üzerine**.....Roza
- 23 **Ekolojik İsyanlar**.....Mahmut Kartal
- 26 **Kapitalist Toplumda Hukuka Bir Bakış**.....S. Lunes
- 29 **ÖrgütLENİN**.....Adana'dan Bir DÖB'lü

Merhaba Sevgili Sabırsızlık Zamanı Okurları,

Temmuz sayımız ile yeniden karşınızdayız. Sermayenin yaşadığı küresel ekonomik ve siyasal bunalım dünyanın her yerini sarsarken, Fransa'da, Sudan'da, Brezilya'da işçiler, kadınlar, öğrenciler yani %99'u oluşturan milyonlar harekete geçmiş durumda. Küresel çapta devrim korkusu sermayeyi kemirip dururken, yaşadığımız topraklarda da faşizm dizginsiz devlet terörüyle devrimci güçlere saldırmaya devam ediyor. Ama kavga her yerde fabrikada, atölyede, sokakta, okulda...

Kavga yaşamın kendisi... İşte bu sayımızda kavga bayrağının yükseldiği ODTÜ'ye gideceğiz. Ekoloji mücadelesinin, siyasal mücadele ile iç içe geçtiği bir çağda nasıl bir ekolojik mücadele verilmeli sorusuna birlikte cevap bulmaya çalışacağız. Tarih boyunca birçok kadim medeniyetin kurulduğu, birbirinden farklı onlarca kültürün birlikte yaşadığı bereketli topraklarda gerçekleşen Evvel Temmuz Festivali'nin tarihsel, kültürel ve politik önemine dair bir bakış edineceğiz. Emekçi halkı oyalamaktan başka bir işe yaramayan seçim kakafonisinin ardından günün acil sorununa, devrim saflarını nasıl örgütleyeceğimize dair birlikte kafa yoracağız.

Temmuz'un sıcağında, bereketli topraklarda bu kadim Evvel Temmuz'da sizlerle buluşmanın sevincini yaşarken, bu zorlu havalarda dövüşenler de var diyenler olarak sesimizin ulaştığı, öfkeli olan ama kendisini yalnız hisseden tüm genç arkadaşlarımıza biz birlikte güçlüyüz diyerek sesimizi büyütelim!

Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi

EVVEL TEMMUZ

Tarihte her halkın anlam verdiği günler vardır. Bu günlerde emekçi halklarımız umudu geleceği ve özlem duydukları toplumsal yaşamı hayal ederler. Bu hayaller büyür, daha da büyür ve gerçek bir toplumsal güce dönüşür. Bu anlamlı günleri anlamak, tanımak için bölgenin tarihini, sosyolojisini bilmek gerekir. Evvel Temmuzu anlamak istiyorsak bölgede yaşayan Arap Alevi halkını tanımamız gereklidir.

Rumi takvimine göre 1 Temmuz, miladi takviminde 14 Temmuz Sümerler'de Durizi, eski Mısır'da Osiris, Fenike uygarlığında Adonis ve Anadolu'da Temmuz olarak bilinir. Coğrafi farklılıklar olsa da, tarihi olaylar bunu biçim olarak değiştirse de kültürel farklılıklardan kaynaklı fark olsa da öz aynıdır. Temmuz bereketin ve bolluğun ayı olarak bilinir.

Adonis ya da Temmuz ona aşık olan tanrıçanın kıskançlığından esir tutulur. Yer altında yaşamasına zorlanır. Aynı tanrı pişman olur ve onu özgürlüğüne kavuşturur. Yılın altı ayını yerin altında zindanlarda geçiren Temmuz, yılın diğer altı ayını özgür bir şekilde yaşar. Temmuz'un özgürlüğe kavuşması ile hasat zamanı aynı döneme denk gelir. Temmuz özgürlüğüne kavuşmasıyla birlikte hayata anlam taşır. Yeryüzüne aşk ve bereket getirir. Bunun için farklı bölgelerde kültürel topluluklarda törenler düzenlenir, değişik yerlere gidilerek adaklar adanır. Ondandır Temmuz, eski Mezopotamya topluluklarında bereket, aşk ve bolluğun dönemi olarak bilinir. Temmuz mitolojide bereket tanrısıdır. Bu 4000 yıllık gelenek, bugün farklı şekilde olsa da kutlama şekli eskiyi aşmış ve bir festival halini almıştır. Yılın en bereketli ayı sayılan Temmuz adını buradan alır. Fransız Devrimi'nin yıldönümüyle aynı güne denk gelmesi nedeniyle bazı kesimlerde Bastille Günü olarak anlaşılır. Bunu Antakya'da yaşayan Arap Alevileri kabul etmez ve bu bayramın köklerinin çok daha eski olduğunu savunur. Çoğu yerlerde isim değiştirerek bu gelenek bugünlere kadar devam eder.

Evvel Temmuz nedir dendiğinde Türkçede Evvel 'ilk' demektir. 4000 yıllık

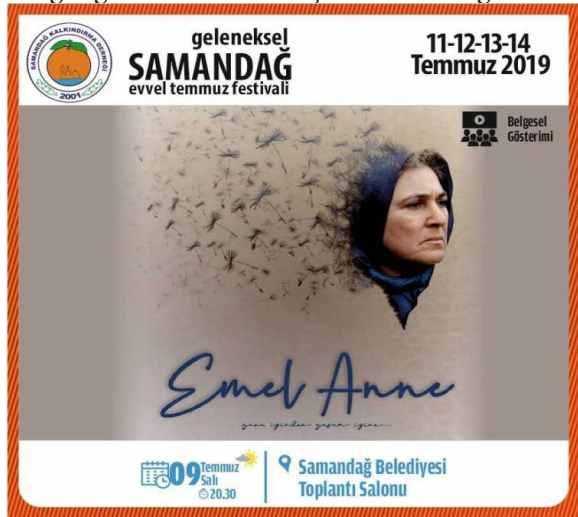
bir tarihsel geçmişi olan Evvel Temmuz, Samandağ'da 1990'dan sonra kutlanmaya başlandı. 1980 darbesinde faşist cunta döneminde yasaklanmıştı. Evvel belirli bir döneme geçişi ifade eder. Tutsaklıktan özgürlüğe geçişin dönemidir. Özgürlüğe kavuşan bireylerin/halkların yaşamını mutlu kıldığı tarihtir. Sanatsal içeriğiyle bilinen Evvel Temmuz Festivali aslında çok geniş bir içeriğe sahiptir. Sanat, politika, felsefe toplumun politikleşmesini sağlıyor. 90'lı yıllarda devrimcilerin etkisiyle bugün on binlerin katıldığı politik bir festival olmuştur. Geniş verimli toprakları olan Mezopotamya'nın en eski yerleşim yeri Antakya'da olması ayrı bir anlam taşır. Antakya'nın tarihi eskidir. Çok geniş bir kültürel zenginliğe sahiptir. Halklar mozaïği olarak anlatılır. Evvel Temmuz bu zenginliğin bereketin ve halklar arasındaki bağın gücünü de dost düşman herkese gösterir.

1990'lı yıllarda küçük toplantılar şeklinde düzenlenen oturumlar ve dernek faaliyetlerinden bu güne binlerin katıldığı bir halk festivaline dönüşmesinin altında yatan en büyük neden, halkın bilincinin gelişmesi ve yeniyi arayan bir coğrafyada halkın buna açık ve ihtiyacı olduğudur. Başta Arap Aleviler olmak üzere Antakya emekçi halklarının umudu büyütmesi

için düzenlenen bir halk festivalidir. Son yıllarda festival Adana ve Mersin Arap Alevilerinin yaşadığı illerde de kutlanmaya başlandı.

İçinden geçtiğimiz bu süreçte emekçi haklarımız geleneklerini yaşatmakta zorluk çekiyorlar. Topraklarımızda ve Ortadoğu'da yaşanan savaşlar bunun en büyük etkenidir. Bu durum halklarda derin etki yaratıyor. Bu haksız ve halkların kendi savaşları olmayan emperyalist savaşlar halkları geleceklelerinden ve geleneklerinden koparmakla kalmıyor, toplumu çürütüyor, yozlaştırıp sistemin bir parçası haline getirmeye çalışılıyor.

Halklara dönük baskıların arttığı bu süreçte gelenekleri yaşatmak bugün dünden daha fazla önem kazanmıştır. Yılın belirli döneminde böyle festivaller yapmak iyidir fakat yeterli değildir. Faşist devletin dinci gerici faşizmiyle beraber her yanda baskılarını ve katliamlarını artırdığı bir dönemde bir halk bunu

genelkurumel
SAMANDAĞ
evvel temmuz festivali
مهر جان الأول تموز
20. Yıl
11-12-13-14 Temmuz 2019
Ali İsmail Korkmaz
Festival Alanı

11 TEMMUZ PERŞEMBE
YENİ TÜRKÜ
YILMAZ ÖZBEK
MEHMET MENNİ

13 TEMMUZ CUMARTESİ
GECE YOLCULARI
ALİKEV MÜZİK TOPLULUĞU
ÇİRAN ERBANE TOPLULUĞU

14 TEMMUZ PAZAR
PINAR AYDINLAR

12 TEMMUZ CUMA
CEVDET BAĞCA

HATAY BİYODİJER BİLEŞİMLERİ
Tuzca
SAMSUN
SAN İNSAN
CAYLIBEL
Ozan
radikal
NEHA

nasil başarabilir. Antakya emekçi halkımız Gezi Ayaklanması'nda bunların bir kısmını yaptı. Bunun içinde bedel ödemekten de çekinmedi. Yiğit ve kahramanca savaşan üç evladını Ali İsmail'i, Abdoca'nı ve Ahmet'i sonsuzluğa uğurladı. Ölümsüzleşen her evladımız bizim onurumuzdur. Bundan herkes emin olsun ki düşleri olan devrimi zafere taşıyacağız.

Şimdiki süreç daha sert ve acımasız olduğundan dolayı daha planlı, örgütlü ve sistemli hareket etmeliyiz. Faşizm güçsüz ve gözü dönmüş durumda. Kendi yıkılışını geciktirmek için her şeyi yapacak, sıkışmış bir vaziyette. Devlet kendi yaptığı Reyhanlı, Ankara, Suruç katliamı gibi yeni katliamlar deneyebilir.

Önümüzdeki sürecin bundan daha sert olacağı faşist devletin içte ve dışta bir savaşa hazırlık yaptığı biliniyor.

Bundan en fazla etkilenecek olanlardan kesim de Arap Alevi halkımızdır. Onun için ayaklanmada nerede eksikler olduğuna dair dersler çıkarmak bir halkı ileri taşır. Şimdi bunu yapma ve ileriye hazırlık yapma zamanı. Bir halk faşizme karşı zafer kazanmak istiyorsa örgütlenmeli ve güçlerini birleştirmelidir.

Kanla sulanan Ortadoğu'da ve topraklarımızda barışın ve özgürlüğün anahtarı emekçi halklarımızın emperyalizme, faşizme karşı yürütecekleri mücadele ve vereceği devrimci savaşa bağlıdır. Tarihin gerçekleri asla yok edilemez. Çünkü tarih halkların yaşamında yüreğinde ve bilincinde saklıdır. Faşizm halklarımızın değerlerini ve tarihini yok etmeye çalışıyor. Başaramayacaklar. Umutlarını düşlerini hayata aşıl原因 bunları geleceğe taşıyacak olan bir halkın topraklarında hiçbir baskıcı güç bunu başaramaz. Tutsaklıktan özgürlüğe kavuşan Temmuz gibi faşizme karşı savaşmak özgürlüğümüzü elde etmek, mutlu, bereketli ve savaşız bir gelecek için kavgayı büyütme şimdi her işçinin, her gencin ertelenemez görevlerinden biridir. Ancak o zaman geçmişimiz, tarihsel belleğimiz geleceğe özgür bir şekilde taşınmış olur.

Devrimci Öğrenci Birliği /Antakya

ÖRGÜTLÜ GENÇLİK GÜÇLÜDÜR!

Bu zamana kadar birçok kez gençliğin örgütlenmesine ilişkin sorunlar ortaya koyduk, sonuçlar aradık. Gençliğin, kendisine ortalama düzeyde bir yaşam sunmak şöyle dursun, kendisini işsizliğe ve açlığa mahkûm eden kapitalist düzene karşı öfkeli olduğu aşıkâr olmakla birlikte neden bir türlü bu öfkeyi doğru hedefe örgütlü bir biçimde kanalize edemediği üzerine tartıştık. Esasen örgütlenmenin ne olduğunu, örgütlenmekten ne anladığımızı ve tüm gençliğe bunu nasıl yansıttığımızı tartışmak gerekiyor.

Her birimiz yaşadığımız toplum içerisinde örgütlüyüz. Mensubu olduğumuz toplumsal sınıf çerçevesinde dışarıda attığımız her adımdan evde yediğimiz her yemeğe kadar tüm hayatımız var olan sosyo-ekonomik sisteme göre şekilleniyor. Ne yaparsak yapalım örgütlü toplumun bir parçasıyız ve yaşamda örgütlüyüz.

Yaşadığımız toplumun içinde örgütlü oluşumuzun yanında, bu toplum biçimi artık miladını doldurmuş ve her türlü baskı ve zor aracıyla bizi tüketerek kendi faşist egemenliğini baki kılmaya çalışmakta ise, biz de içinde yaşamak istediğimiz toplumsal sistemi kurma mücadelesi içerisinde örgütlü olmak, hangi toplumsal sistemde yaşamak istediğimizin ayırıcında olup düşmana karşı uzlaşmaz bir mücadelenin bir parçası olmak zorundayız. Var olan toplumu ve onun bize sunduklarını (işsizlik, açlık, dincilik, cinsiyetçilik, zorbalık, katliam...) reddediyorsak, kendi kabuğumuza çekilip her şeyden ve herkesten nefret ederek, her şeye karşı duyarsızlaşarak veya bu kokuşmuş sistemin içerisinde tek başımıza “temiz” kalmaya çalışarak onun dışına çıkamayız. Oturduğumuz yerden yalnızca bu sistemi kabul etmediğimize dair sözler sarf ederek de bir yere varamayız. “Hayatta kalmak değil, yaşamak istiyoruz.” sloganını hatırlayalım. Kendi yeteneklerimizi dahi keşfedemeden, kendimize ve etrafımızdakilere hiçbir şey katamadan, hiç soru sormadan, yalnızca karnını doyurabilme ve günü kurtarma

derdiyle hayatımızı koşturmaya içinde geçiremeyiz; bu yalnızca hayatta kalmaktır fakat asla yaşamak değil. Faşizmin aşağılık uygulamalarını, saldırılarını, baskılarını, katliamlarını teşhir etmekle de yetinmeyiz. Yaşadığımız ve şahit olduğumuz tüm bu gerçekliğe karşı, sosyalizmin insanlığını geleceğini ve halkların kurtuluşunu simgelediğini ve ona ancak zorlu mücadelelerden ve belki de birçok yenilgiden geçerek ulaşabileceğimizi görebilmeli, gençliğe sosyalizmin zorunlu ve mümkün olduğunu anlatabilmeliyiz. Gençliğe sosyalizm mücadelesine katabilecek çok şeyleri olduğunu gösterebilmeli, kendi ilgi ve yeteneklerini sosyalizm mücadelesine katarak nasıl geliştirebileceklerini bulmalıyız. Öğrenci gençliğin, genç işçilerin, genç kadınların dinamik gücü ve enerjisi ile yeni ve daha ileri bir toplumsal sistem kurulması mücadelesine katılması için gençliğin gücüne örgütlülüğe dönüştürmeli, gençlik içinde güç örgütü olmaya çalışmalıyız.

Bunu bir başka şekilde açıklamaya çalışalım. Toplumdan çıkıp insan vücudunu bile incelediğimizde örgütlü bir işleyiş görürüz. Organlarımız birbirleriyle ilişki halinde çalışırlar. Örneğin kalp durmadan kan pompalar ve kirli kan akciğerlere gönderir; akciğerlerdeki hava kanı temizler, kirli hava dışarı atılır ve temiz hava alınır. Organlar aynı zamanda duyularla da ilişki içerisindedir ve bunlar arasındaki dengesizlik yaşam enerjisini de etkiler. Örneğin korku böbrekleri; keder ve üzüntü akciğerleri, sevinç kalbi etkileyen duygulardır. Bunları anlatmaktaki amacım elbette biyoloji bilginizi pekiştirmek değil, fakat organlar arasındaki bağ ve içsel ve dışsal durumlarla etkileşim hali ile yaşamın örgütlü işleyişinde bir benzerlik bağı kurmak; zihninizdeki soyut örgütlenme kavramını somut benzetmeler ile anlaşılır kılmaktır. Toplum insan vücudu ile ve gençliği de kalp ile benzetmek doğru olursa, kalbin akciğerlerin solunumu gerçekleştir-

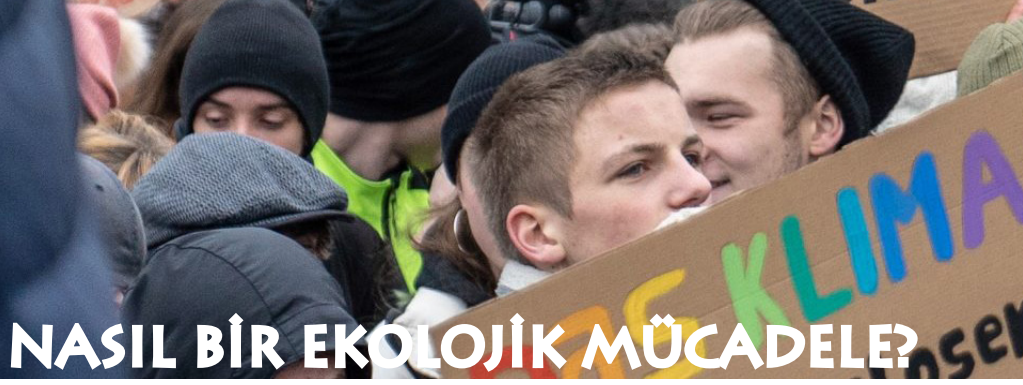
bilmesi için sürekli kan pompalamasını, gençliğin enerjisinin sosyalizm mücadelesine kattığı dinamizm ile benzetebiliriz. Yağ ve magnezyum damarların iç yüzeyinde birikmesi nasıl damar sertliği ve damar tıkanıklığına sebep oluyorsa;

benzerlik ilişkisi kurduğumuz gençliğin zihninde beliren sorulara ve yaşamında biriken sorunlara erteleyici değil de temelden bir çözüm bulamaması; çözümü görebiliyorsa da ona nasıl ulaşabileceğinin yol ve yöntemlerini bulamamasının getirdiği ve biriktirdiği yılgınlık da onda hareketsizlik ve umutsuzluk yaratıyor. Damar sertliği ve damar tıkanıklığının kalp krizine yol açmaması için nasıl stres yönetimi, egzersiz, dengeli beslenme vs gibi uygulamalar gerekiyorsa; benzerlik ilişkisi kurduğumuz gençliğin bu ruh halinin mücadele bakımından hayati sorunlara yol açmaması için de hangi yollara başvurulması gerektiği sorgulanmalıdır. Sevinç duygusu nasıl kalbi olumlu etkiliyorsa; biz de gençliğe sosyalizm mücadelesindeki yerlerinin hiç de küçük olmadığını, güçlerinin hiç de yetersiz olmadığını anlatmalıyız. Gençliğin sesinin hiç de kısık çıkmadığını ve tüm toplumda yankı bulduğunu, işçi sınıfının safında yer aldığı mücadeleyi enerjisiyle daha da ileri taşıyabileceğini yılmaksızın göstererek silkinip ayağa kalkmalarını sağlamalıyız.

İşte gençliği sürekli yaşam pratiğinin içerisinde etkin ve hareketli kılmalı, kapitalist sistemin dayattıklarından sıyrılmasını ve sosyalizm mücadelesinde üstlenebileceği rolleri keşfettirerek sebatla mücadele yürütmeye devam etmesini sağlamalıyız. Ancak özgür bir yaşam için örgütlü mücadele yürüterek kendisini mutsuzluğa ve umutsuzluğa mahkûm eden bu düzenin çarkından çıkabileceğini göstermeliyiz. Sosyalizme ve örgütlü bir mücadelenin gücüne inancı sağlamlaşan gençlik tüm baskı ve zor araçlarına, egemenlerin korku salmak için başvurduğu tüm uygulamaya karşı tüm yaşamını ortaya koyarak savaşmasını bilecektir.

NASIL BİR EKOLOJİK MÜCADELE?

İnsanı diğer hayvanlardan ayıran en önemli şeylerden biri, insanın boş zaman yaratabilme yetisidir. İnsan, diğer hayvanlar gibi zamanının çok büyük bir çoğunluğunu temel gereksinimlerini gidermeye harcamak zorunda değildir. O nedenle “özgürlük zorunlulukların farkında olmaktır”. Zorunlulukların farkına varılması ile özgürleşme de bu nedenle eş zamanlı gelişecektir.

İnsanın boş zaman yaratabilmesi de aslında insanın doğaya olan etkisinde meydana gelen sıçramalar ve kopuşlar sayesinde mümkün olmuştur. Yani insanın özgürlüğü ile insanın doğaya müdahalesi arasında sıkı kopmaz bir bağ vardır. Ancak bu, “insan doğaya müdahale ettikçe daha özgürleşir” anlamına gelmez. Özgürlük daha çok katmanlı ve ön gerektirmeli bir olgudur.

Sınıflı toplumlarda tek özgürlük, mülk edinme özgürlüğüdür – alım satım özgürlüğü. Kapitalizmde de bu böyledir, ancak kapitalizm bu konuda kendisinden önceki sınıflı toplumları aşmış ve sevgi, saygı ve güven gibi kavramları da alınıp satılabilen birer meta haline getirmiştir. İşte bu koşullar altında doğa da bu biçimiyle kapitalizmden nasibini almıştır. Maddi zenginliğin ve böylece de özgürlüğün emekle birlikte en temel kaynağı olan doğa, sermayenin açgözlülüğünün neticesinde sınırsız bir talanla karşı karşıya kalmıştır. Nitekim kapitalistler bu açgözlülüklerinin sonucunda gölgesini satamadıkları ağacı kesmiş, suyunu satamadıkları ırmağı kurutmuşlardır. Kapitalist sınıf maddi zenginliğini büyütürken kendi kaynaklarını tüketir. Bu sermayeyle doğa arasında bir uzlaşmazlık olduğu anlamına gelmektedir. Sermaye daima büyümek, büyümek için de doğayı tahrif etmek zorundadır.

Bütün bunlar, bugün doğanın neden bu hale geldiğine ve doğa mücadelesinin aslında neden bu kadar gündemde olduğuna dair yeterli bir açıklamadır aslında. Sermaye bugün maliyeti azaltmak amacıyla emeği azalttığı için artı-değerin kaynağını azaltmış ve ekonomik krize sürüklenmiş, büyümek

amacıyla doğayı katletmiş, doğayı katlettikçe de kendi kaynağını tüketerek ekolojik krize sürüklenmiştir. Ekoloji mücadelesi bu bağlamda gündeme bu kadar gelirken biz devrimciler için de bu sorun artık başat bir hal almış, varoluşumuzun ve özgürlük umudumuzun tek kaynağı olan doğanın korunması gerekliliği ortaya çıkmıştır. Bu nedenle ekoloji mücadelesi de siyasal mücadelenin sınırları içerisinde daha yoğun yer almaya başlamış soruna sınıfsal ve devrimci bir yaklaşım getirilmiştir çünkü,

“... Doğanın talan edilmesi, zarar görmesi ve yıkımından işçiler ve yoksul insanlar sorumlu değildir. Ekoloji yıkımından tüm insanlığı sorumlu tutmak, bunda hiçbir kabahati olmayan emekçi sınıfı da sorumlu görmek, asıl sorumlu tutulması gereken kapitalist sınıfın yaptıklarını ve kapitalist üretim tarzının ekoloji karşıtı tabiatını görmezden gelmek demektir.” (D. Dağlı, Önsöz, sayı: 39, sf. 12, Yeni Dönem Yayıncılık)

Sorunun çözümü kapitalist sınırlar içerisinde, kapitalist devletlerce getirilen geçici sınırlamalarla mümkün değildir, çünkü kapitalist devletler kapitalist sınıf tarafından yönetilir. Sorunun mutlak çözümü ancak sınıfsız toplumun yaratılmasındadır. Sınıfsız topluma geçiş de ancak sosyalizm ile, sosyalizm ise ancak bir devrim ile mümkündür. Onun dışında girilen tüm mücadeleler bazı yerel sorunları ertelemekten ve kapitalizmin çatlaklarını derinleştirmekten başka hiçbir öneme sahip değildir. Asıl mücadele, devrim mücadelesidir; devrim günceldir.

ŞİMDİ DOĞA İÇİN DEVRİM ZAMANI!

Arno Doğan

ODTÜ Eylem Güncesi

Zindanların direniş melodisini gürültüsüyle bastıran seçim kakofonisi sonunda bitti. Reformist solun hayali, gerçek oldu. Belediyeler onlar için “alındı” (belediyenin fotokopi makinasını kullanmaktan ve belki birkaç maaşlı işten fazla yararlanabileceklermişçesine; ama bu adı geçen yardımlar, devrim hedefi olmayan ancak kendisini döndürmeyi ilke edinenler yani aracı amaç amacıyla araç edenler için yetmez de artmaz mı?). Şimdi foyaları Kürt ve Türk emekçi halkları karşısında akıyor; çünkü açlık ve yoksulluk, gerici terör ve baskı bunların “zafer”lerine rağmen durmadan artıyor. Eğer bu hoşnutsuzlukla devrimci eylemi buluşturursak devrim olur, buluşturamazsak her yönlü çöküş (kadın cinayetlerinden çocuk istismarına, intiharlardan işçi cinayetlerine, salgın hastalıklardan savaş suçlarına ve suçlu savaşlara), faşist önderlik altında normalmişçesine yaşanır, katlanılır.

Halkın devrimci öfkesinin üstüne basarak yükselen burjuva muhalefeti iş başına geçti, bu yanı sıra halkın öfkesinin sebebi değil, bir sonucu. Lenin, devrimci durum tespiti yapmak için grev istatistiklerini kullanmış, hatta halkların hoşnutsuzluğunu anlamak için grev sayılarından seçim sonuçlarına bakmaları ahmak olarak mahkûm etmişti. Ve hala sonuna kadar haklı, işçi sınıfının sermayenin tüm kanatlarından bağımsız devrimci çizgisi ancak bu sayede korunabilir. Seçim sonuçları, grevlerin gerçek sayılarına ulaşamadığımız zaman kullanılabilir diyelim; grevler yasaklandığı için yapılamıyor mu? Öyleyse örgütlenip veya yasadışı grev yapıp işten atılan işçilerin işyeri nöbetlerini grev olarak sayalım; sayıları az mı? Ancak ulaşabildiğimiz grevler bile Leninist bir göz için devrimci durumu verebilir, olsun, ortalama solun gözünden bakalım: Emekçi Türk ve Kürt halklarının çoğunluğu amansız gerici teröre ve yetersiz devrimci önderliğe rağmen değişim istiyor. Sonuç budur. Seçim sonuçları mı bu değişim isteğini körüklemiştir? Seçim sonuçları, seçim sonuçlarından önce bir etki

yaratamayacağına göre hayır. Seçim sonuçları, emekçi Türk ve Kürt halklarının değişim isteğinin üzerine basmaktadır. Peki burjuva muhalefete ait belediyelerin bu değişim isteğini az veya çok karşılama ihtimali var mıdır? Şu an yeni geçiş döneminde olduğumuz için, belediyelerin halkın gözünü en çok kamaştırma imkânı olduğu zaman dilimindeyiz çünkü dikkatler belediyelerin üzerinde olduğu için sembolik ve altı dolu olmayan değişiklikler bile fark edilebiliyor. Ancak şimdi bile pek karşılamadı. İlerleyen günlerde hoşnutsuzluk dahi çıkacak. Mazbata İmamoğlu'ndayken İstanbul İSKİ, bünyesinde çalışan 2 işçinin ölümüne sebep oldu bile, müteahhit İmamoğlu ise seçilir seçilmez depremden bahsetti, buysa burjuvazi için, halkların depreme karşı dayanıklı konutlara yerleştirilmesi değil kentsel dönüşüm ve rant projeleri demek. Madalyonun öteki yüzündeyseniz elbette faşizm değilse de burjuvazinin iktidar kanadı zayıfladı. Bu, Kürt ve Türk emekçi halklarının eylemlerinin kitleden daha fazla destek almasını getirebilir. Keza Seyri Sokak muhabiri Oktay İnce'nin, Yüksel Direnişçilerinin, Engin Öğretmen'in, Kale Kayış'ın, Sibaş işçilerinin eylemlerine yoldan geçenler arasından dahi olsa desteğin arttığını söyleyebiliriz.

Yaşadığımız topraklarda sokakta, fabrikada ne oluyorsa, ODTÜ'de de o oluyor aslında. Çok zor bir hazırlık geçme sınavı, bir önceki yıla ve daha önceki yılların ortalamasına göre fazladan yüzlerce öğrencinin fakültelerine bağlı olarak 215 ila 605 lira ödeyip ve 6 hafta ayırıp yaz okuluna gitmesine sebep oldu. Binlerce öğrenci sınava, sınavı hazırlayan hazırlık yönetimine karşı müthiş öfkelenildi.

Öte yandan uzun süreli bir mücadele devam ediyor. Doğrudan cumhurbaşkanlığına bağlı olan Kredi ve Yurtlar Kurumu, 40 dönümlük kâğıt üzerinde olmasa bile fiziksel olarak tartışmasız orman olan bir bölgede 2000 kişilik yurt ve sosyal tesis yapmak istiyor. Buna üniversite rektörlüğü önceki yıl onay vermişti, 40 dönümü 49 yıllığına karşılıksız olarak KYK'ya vermişti. Ancak verme biçiminde bir avantajımız saklı, protokolle vermişti, yani vazgeçilebilir, şartlar lehte veya aleyhte ihlal edildiğinde veya anlaşma tamamen iptal edildiğinde hukuki yaptırım olmayan bir anlaşmayla. Dolayısıyla KYK'yı engellememiz olası. Ülke çapında yapacağı onlarca yurt projesini artan inşaat maliyetleriyle erteleyen KYK, ODTÜ'de yapmayı planladığı projeden henüz vazgeçmedi, politik yararını ekonomik zarardan çok buluyor olsa gerek. Ancak politik

zararını artırırsak bu denklem farklı bitebilir. Bunun için, bugün (1 Temmuz) itibarıyla 48 gündür Kavaklık alanda nöbet var ancak karşı tarafın politik zararı kitlelere doğru politika götürmemizse, kitlelerin bize gelmesinden daha çok bizim kitlelere gitmemize güvenmeliyiz. Bu arada tarihin cilvesi ve her sorunun iktidarda düğümlenmesinin kanıtı, ODTÜ'nün atanmış ve boykot edilen rektörü Verşan Kök, Erdoğan ODTÜ'ye geldiğinde “zatalinizin çok önem verdiği KYK yurduunun mayıs ayında temeli atılacaktır” derken Erdoğan'ı ODTÜ'de eylemle karşılayan arkadaşlarımız gözaltında, ortalama solsa V.Kök'ü ve Erdoğan'ı izlemek için ekran başındaydı. Yani aslında o eylem, KYK'ya karşı da yapılmış oldu.

KYK yurduna karşı mücadelenin sebeplerini sıralamak gerekirse: Bir sebebi sosyal, bir sebebi ekolojik. Sosyal açıdan, faşizmin kitle tabanının zayıf olduğu bölgelerden biri olan ODTÜ'ye KYK aracılığıyla yurttan kalma mazeretiyle faşist sokulmasını engellemek, hali hazırda gerici örgütlerle bağı olan gençlerin bir arada tutulup yönlendirilmesini engellemek, okula yeni kayıt yapan öğrencilerin dinci-faşist tarzda yetiştirilmesini engellemek. Ekolojik açıdansa canlı çeşitliliği az rastlanılır bir bölge olan Kavaklığı kurtarmak.

Dinci-faşizme ve ete kemiğe bürünmüş hali olan rektöre dolan halk ve gençlik öfkesi, mezuniyet töreninde rektörü protestoyu müthiş kolaylaştırdı. Doğrudan mezunların pankartlarındaki sözler cüretini önceki yıla göre (önceki yılki tayipler alemi karikatürlü pankartı taşıyan öğrenciler 2 ay sonra çıksalar da tutuklandıkları ve bu tutuklamaya karşı reformizmin de bent olmasıyla saldırıyı cevaplayan bir eylem yapılamadığı için) kaybetmişti, devrimci sloganlara ve yaklaşımlara sahip daha az pankart ve döviz vardı mezunların ellerinde ancak tribünlerden protesto başladığında 1 mezun yakını aile karşı çıktıysa 10 mezun yakını ailesi destek oldu rektörü, mezuniyetin olduğu gün sabaha karşı biri yoldaşımız dört arkadaşımızın gözaltına alınmasını, ormanı keserek yapmak istedikleri KYK'yı protesto pankartlarını tribünde açarken. Ayrıca destek olan bazı gençler ve halk KYK projesiyle ilgili sorular da sordu, KYK'ya karşı olan Kavaklık mücadelesini anlattık, gündem ve devrim hakkında konuştuk. Eylemin en dikkat çekici kısmıysa rektörün her yıl yaptığıнын tersine konuşmaması, bir süre sonra mezuniyet alanı olan DEVRİM stadyumu terk etmesi oldu. Üniversitelerde devrimin neyi var neyi yoksa açığa çıkarmak için DÖB'e, DÖB'ün devrim isteyen, sosyalizm isteyen bizlere ihtiyacı var.

ŞİMDİ DEVRİM ZAMANI!

ODTÜ'den Bir DÖB'lü

DEVİRİMDE KADIN

Ekonomik ve politik bunalımlar sonucu oluşan devrimci durumun itici gücü olan proletaryanın yarısını emekçi ve genç kadınlar oluşturur. Kadın sınıflı toplum tarihi boyunca ezilmiş ve ikincil plana atılmıştır. Sınıflı toplum tarihi boyunca (köleci, feodal ve kapitalist toplumlarda) kadın emeğinin karşılığı erkeğinkinden her zaman daha az olmuştur. Kadını baskı altına alan egemenler, uyguladıkları baskıların birçoğunu kadın bedeni üzerinden uygularlar. Kadını baskılamak için 'namus, ahlak' kavramlarını, kadın üzerinden kurarlar ve burada burjuva toplumun çürümüş ahlak yapısını bir kez daha görürüz. Kadının domestik alana hapsedilmesi ev ve mutfak işlerinin, çocuk bakımının kadının sırtına yıkılması da kapitalist toplumun kadın üzerinde sürdürdüğü baskılanmanın, eşitsizliğin göstergelerindedir. Kapitalist toplumlarda dünyanın neresine giderseniz gidin egemen sermaye sınıfı tacizi ve tecavüzü meşrulaştırır, çürümüş ahlak ve toplum yapısıyla tecavüzlerin önünü açar ve cezasız bırakarak artmasına sebep olur. Taciz ve tecavüzlerin, saldırıların ve cinsel istismarların arttığı bu dönemlerde, bu olayların çocukların ve hatta bebeklerin başına da geldiğini haberlerden vs öğreniyoruz. Ülke genelinde ses getiren yakın zamanda yaşanan saldırı ise Ecrin bebeğin amcası tarafından tecavüz edilmesi ve katledilmesi oldu. Sosyal medyada paylaşılan tweet ve gönderiler dışında yapılan asıl ses getiren eylemsellikler oldu. Antakya'nın Samandağ ilçesinde liseli ve işçi gençlerin başlattığı yürüyüş, sonrasında halkın da desteğini alarak büyüdü. Samandağ Gençliği'nin yaptığı bu eyleme polis müdahale etmeye çalışsa da gençlik başta Ecrin bebek olmak üzere tüm saldırıya uğrayan tüm kadınlar, çocuklar için taciz, tecavüze karşı yürümekten vazgeçmediler.

Bir eylem biçimi olarak yapılan bu yürüyüş ve eylemsellikler, tartışmak ve bir araya gelmek için yapılan pratikler, aslında her yerde (okullarda, sokaklarda, fabrikalarda vb.) olması gereken bir pratiklerdir. Çünkü bizler kadına bakışın, ta-

cizin, tecavüzün, cinsel istismarın sebebinin kapitalist sistem olduğunu bilmemize rağmen, bu sistemi yıkip yerine sosyalizmi kurana kadar oturup bekleyemeyiz. Evet, bu yaşananlar bir sistem sorunudur. Fakat şu anda yaşadığımız koşullar içerisinde kendi imkanlarımız doğrultusunda harekete geçmeliyiz.

Örneğin İran'da kadınların başörtüsüne karşı çıkıp, sokaklara döküldüğü ve söz sahibi oldukları gibi bizler de söz almalıyız. Bir başka ülke Japonya'da kadınlar, işyerlerindeki topuklu ayakkabı zorunluluğuna karşı bir hareket başlattı. Taciz skandalları için MeToo (Ben de) akımına benzer şekilde, KuToo (ayakkabı ıstırabı) akımı başlatan kadınlar, imza toplamaya başladılar. Başlattıkları bu hareketin sonrasında bu zorunluluğu kaldırabildikleri gibi kazanımlar elde ettiler. Sudan'da 30 yıllık El Beşir diktatörlüğüne karşı eylemlerin başını çeken kadınlardan birinin "Kadının yeri devrimdir" sloganı attığı gibi ve oradaki kadınların başkaldırdığı gibi harekete geçmeliyiz. Harekete geçmek için gereken enerji, deneyim, dinamik ve cüret biz kadınlar da mevcut. Sadece Özgecan'ın katledilmesinden sonra milyonlarca kadının sokaklara inip, devrimci mücadeleyi büyütmekten bahsetmesi bile işçi, emekçi kadınlar, genç kadınlar faşizme karşı isyan bayrağını yükseltebilecek durumda. Bunun için Gezi Ayaklanması'da barikatlar arkasında çatışıp sokaklarda örgütlenen, sokağı örgütleyen kadınların öfkesini kuşanmalıyız.

En nihayetinde bizler neler başarabildiğimizin, birlikte mücadele ederek neler yapabileceğimizin bilincinde olmalıyız. Çünkü kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz!

Antakya'dan Bir DÖB'li Kadın

Gençliğin Gerçek Kurtuluşu Devrimde!

31 Mart'ta iptal edilen ve 23 Haziran'da tekrar edilen İstanbul Belediye Başkanlığı Seçimleri 23 Haziran Pazar günü gerçekleşti. 31 Mart'ta ortaya çıkan sonuç, bu seçimde de benzer şekilde sonuçlandı. CHP'nin başını çektiği faşist İYİ Parti'nin açıkça desteklediği burjuva düzen partisinin adayı İmamoğlu seçimi açık farkla kazandı. Bu sonucu harkes kendi cephesinden yorumlarken, gençliği devrimci saflarda örgütlemeyi hedefleyen, gençliğin ileri kesimlerini simgeleyen bizler sonuçları nasıl yorumlamalıyız? Gençlik içindeki reformist ortalama sol bu sürecin kazananının demokrasi cephesi olduğu, büyük bir mevzi kazanıldığı gibi komik ifadeler kullanırken, devrim iddiası olan devrimci güçler olarak halkın, gençliğin bilincini her zaman daha geri taleplerle sınırlandırmak, var olanla yetinmek misyonunu isteyenlere karşı gerçek kurtuluş yolunu nasıl göstereceğiz? Gençliğin geniş kesimleri burjuva düzenle bütünleştikleri, devrimden umutsuz oldukları için mi düzen partisinin adayı olan İmamoğlu'nu desteklediler, gönüllülük kampanyalarında yer aldılar yoksa büyük bir değişim isteyen ama doğru araçlar ve program etrafında birleşemediği için mi İmamoğlu'na oy verdi, onun arkasından gitti?

Bu soruların cevabını doğru verebilmek geleceğe doğru adımlar atarak hareket etmemizin önünü açacaktır ve elbette örgütlemeye çalıştığımız yarı aydın geniş gençlik kesimlerinin siyasal eylemlerini, davranışlarını, ruh halini doğru kavramak zorundayız. Bugün ne dinci-faşizmin, ne de diğer burjuva partilerin, ya da sermaye sınıfının kendi durumunu sağlama aldığı, devrim 'tehdidinden' kurtulduğu gibi bir durum söz konusu. İstanbul belediye başkanlığı seçimlerinin emekçi sınıfların, genç işçilerin, öğrenci gençliğin yaşamsal sorunlarında gerçek bir çözümü sağlamadığı ve sağlayamayacağı herkes tarafından bilinen bir gerçeklik. Genç işsizlik oranının %25'e vardığı, eğitimde dinci, gerici, pespayeleşmenin giderek arttığı, gençliğin devlet baskıları ile özgürlüğünden

yoksun kaldığı bir süreçte neyin kazanımından söz edeceğiz? Dinci-faşizmin ve sermaye sınıfının iktidarı elinde tuttuğu, üretim araçlarının sermaye sınıfına ait olduğu, eğitim sisteminin sermaye tarafından şekillendiği, her gün yüzlerce işçinin işsiz kaldığı, hayattan kovulduğu bir toplumda ne bir belediyenin dinci-faşizmin elinden alınması sorundur ne de İBB'de başkan koltuğuna kimin oturduğu.

Dinci-faşist iktidarın seçimleri kaybedişi bir çözümlüşün, dağılmanın göstergesidir, dinci-faşist iktidarın geniş emekçi yığınlar üzerindeki politik hegemonyasını kaybettiği

de gün gibi aşık. Artık toplumun ezici çoğunluğu dinci-faşizmin karşısında bir biçimle konumlanmış bulunuyor. Ancak AKP ile bütünleşmiş faşist devletin bir belediye seçiminin kazanılması ile gerileyeceğini, baskıların sona ereceğini söylemek gençliği aldatmaktır. Aslında olan da tam da budur. Bugün gençliğe gerçek kurtuluşun bir devrimden ve kurulacak halk demokrasili iktidardan geçtiğini yalnız Leninist gençlik anlatmaktadır. Seçimlerin genç işçilerin, öğrenci gençlerin, genç kadınların yaşamsal sorunlarında gerçek bir çözüm olmadığı ve olmayacağını herkes yaşayıp deneyimliyor. Hala milyonlarca genç işsiz, yoksul, geleceksiz... Sermaye sınıfının egemenliği devam ettiği müddetçe gençliğin geniş kesimlerinin hiçbir sorunu çözülemeyecek, tersine bu sorunların ve gençliğin yıkımının derinliği giderek artacak. Bu kadar köklü ve derin sorunların halkın, gençliğin yaşamında uzun vadede hiçbir değişiklik yaratmadığını, seçimden hemen sonra konulan zamlarda, artan gıda fiyatlarında, gericileşen eğitim sisteminde, kışlalara çevrilen üniversitelerde görebiliriz. Bugün seçim-

lerde çoğunluğu alan İmamoğlu ne geniş gençlik kesimlerinin yoksullaşmasını engelleyebilir, ne de gençliğin ileri güçlerine yönelik baskı dalgasını durdurabilir.

Seçim sonuçları bugün gençliğin geniş kesimlerinin burjuva düzenle özdeşleşen dinci-faşizme karşı açık taraf olduğunu, dinci-faşist iktidara karşı nefret ve öfke dolu olduğunu ortaya koydu. Bugün İmamoğlu'nun seçim kampanyalarında koşturan, seçim sonuçlarından sonra sokaklarda kutlamalar yapan kitlenin ezici çoğunluğunu öğrenci gençlik oluşturuyordu. Ancak bu kitlenin dinci-faşizmden kurtulmak istediğini, özgürleşmek istediğini, daha iyi bir geleceğe sahip olma özlemiyle hareket ettiğini de gözlemleyebiliyoruz. Bu yarı aydın gençliğin yarın geliyecek bir kitle hareketinde sosyal patlamada sokakları dolduracağından da kimsenin kuşkusu olmasın.

Peki ne yapmalı? Özgürlük isteyen, dinci-faşizmden kurtulmak isteyen geniş gençlik kesimleri ile bağlar nasıl daha sıkılaştırılacak, gençliğin devrimci öncüsü ile buluşması nasıl sağlanacak? Daha önceki yazılarımızda da bahsedildiği gibi, gençliğin aydınlatılması için yoğunluklu teşhir ve aydınlatma çalışmaları yürütmek gerekiyor. Her teşhir ve aydınlatma çalışması, devrimin güncelliğinin anlatılması, sosyalizmin progandası ile birlikte yürütülmelidir. Liseler, üniversiteler, gençliğin yoğun olarak takıldığı, vakit geçirdiği yerler tespit edilmeli buralara yönelik özel zaman ayırılmalı, program çıkarılmalıdır. Çalışmalarımızın hepsinde temas kurduğumuz her insana, her bölgeye devrimde devrimdeki ısrarımızı ve devrim iddiamızı taşımamızdır. Bugün politik yaşama uyanan liseli, üniversiteli binlerce genç var, bu gençliği örgütleyebilmek, öne atılmasını sağlamak için daha sıkı çalışalım!

Z.Vasily

Çocuk İşçilik Üzerine

Yasal mevzuata göre 15 yaşını doldurmamış çocukların çalışması yasak iken, bugün bizler 7-8 yaşlarındaki çocuk işçilerin kapitalizmin kirli çarkında öldüklerine tanık olmaktadır. Arda Kaan Keskin, İsa Boğa, Ali Soyer, Ferhat Arslan, Burak Türker, Nurullah Karakuş, Emrullah Alptekin, Yakup Çetin, Diyar Bilen, Tefik Fukra Erikli, Ahmed El Ahmed... ve adını sayamadığımız birçok çocuk işçi, 2019 yılının ilk yarısında iş cinayetleri sonucu hayatını kaybetti.

TÜİK verilerine baktığımızda sadece 15-17 yaş grubu arası çocuklara dair işgücü istatistikleri yer almasına rağmen, “Çocuk İşçiliği ile Mücadele Yılı” ilan edilen 2018’de çocuk işçi sayısı 7 bin arttı ve 2018 yılı Türkiye’de, en çok çocuk iş cinayetinin yaşandığı yıl oldu. Aynı zamanda Türkiye nüfusunun %28’ini oluşturan çocukların %21’inin işgücüne dahil olması da net bir biçimde çocuk işçiliğinin arttığını gözler önüne sermektedir.

Çocuk işçilerin %41’i ailesinin geçimine yardımcı olabilmek için çeşitli üretim alanlarında kayıt dışı bir şekilde çalışmakta. Tekstil, tarım, inşaat, hizmet, çobanlık, sanayi gibi üretim alanlarında yoğun sömürü altında, kötü çalışma koşullarında, karın tokluğuna çalışmaktalar. Sanayide çalışan işçiler boya, vernik, toz gibi çeşitli kimyasallara maruz kalırken, çok ağır yükler de taşımaktalar. Bu tarz tehlikeli işlerde birçok çocuk ezilerek iş cinayetine kurban gitmiş ve gitmeye devam ediyor. Ekonomik sıkıntılar, yoksulluk nedeniyle çocukların çoğu okula gidemiyor, böyle insanlık dışı çalışma koşullarında çalışmak zorunda bırakılıyor. Ayrıca göçmen çocuk işçiliğine de değinmek gerekiyor. Yukarıda paragrafta yazılan ağır sömürü biçimi göçmen çocuk işçiler için de

geçerli elbette; fakat istatistiki verilerle biraz daha açalım.

1980’li yıllardan beri süregelen mülteci gelişlerinde, Türkiye’ye göç eden göçmen çocukların sayısı, Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği’nin verilerine göre 950 binden fazla Suriyeli ve 20 binden fazla farklı etnik kökenlerde çocuk olarak tespit edilmiştir. Göçmen çocukların maruz kaldığı birçok hak ihlali mevcuttur. Öncelikle yaşam hakları tehlikeye giriyor, aynı zamanda çocuk işçiliğin en ağır koşullarına maruz bırakılıyorlar. Birçoğu kayıt dışı çalıştığı için, patronlar daha çok çalışmaları ve daha az para vermek için “polise ihbar ederim” diyerek göçmen çocukları tehdit ediyorlar. Dil bilmemeleri de büyük sorunlardan birisidir. Çocuk işçiler aralıksız günde 11 saat, haftada 6 gün çalıştırılıyor. Birçok sosyal haklarını da kullanamıyorlar. Aynı zamanda göçmen oldukları için büyük bir ayrımcılık ile karşı karşıyalar. Tüm bunların yanında her sokak başında dilenmeye zorlanıyorlar ve fuhuş, zorla evlendirme, satılarak evlendirme gibi durumlarla da karşı karşıya kalmaktalar.

Çocuk işçi ölümleri durdurak bilmeksizin artıyor. Yukarıdaki verilerde de açıkladığımız üzere korkunç bir tablo var karşımızda. Çocuk işçi ölümlerinin yaş ortalamasınının 8’e düştüğünü görmekteyiz. “Uluslararası Emekçiler Birliği Açılış Konuşması”nda Marx, Britanya endüstrisini, “Kan, hatta çocuk kanı emmeden var olamayan vampir” olarak tasvir etmiştir. Kapitalist sistem çocuk emeğinin üzerinden yükselmiştir. Bugün de sömürüye dayalı olan kapitalist sistem kan emici rolüne devam ediyor. Bizler bugün ağır çalışma koşullarına terk edilen, eğitimlerini, fiziksel ve zihinsel gelişimlerini tamamlayamayan çocukların çalışmasının yasaklanması için devrimi gerçekleştirmek zorundayız. Yoksulların, emekçilerin, işçilerin çocukları ancak ve ancak bu sömürü sisteminin yıktığımız zaman iyi koşullarda, güzel bir dünyada yaşayacaktır.

Bu ülkenin geleceği olan çocukların gerçek mutluluğu ancak sosyalist sistemde mümkündür!

Roza

EKOLOJİK İSYANLAR

Esas olarak emperyalizmin merkez ülkeleri olmak üzere, iç savaşın bizim gibi ülkeler (Türkiye, Kürdistan, Ukrayna, Filipinler, Venezuela...) henüz daha barışçıl araçlarla seyrettiği, evrim aşamasında biriktiği ülkelerin neredeyse tümünde öğrenciler kimi şehirlerde 150 bine varan gövdesiyle okulları boykot edip sokağa çıktı. Bütün bu hareketin fitiliyse 16 yaşında İsveçli bir genç kadının bir gün okulu kırıp İsveç parlamentosu önünde dövizli eylem yapması oldu. Fitili derken, bu eylemin peşi sıra gelen tüm eylemleri aynı anda tetiklediğinden bahset-

miyoruz, bu ilk eylem geçtiğimiz ağustos ayında olmuştu ancak iklim değişimine karşı okul boykotları en büyük katılıma 15 Mart'ta yani ilk eylemden 6 ay sonra ulaştı. Bu, genel olarak iç savaşın yasalarından birini kanıtıyor: Doğru bir eylemde ısrar edildiğinde, yani esas halka aralıksız zorlandığında işçi sınıfı ve ezilenler için başarı kaçınılmazdır (sadece özel bir hedefe yönelmiş bir eylemde değil ama bir meseleyi genel olarak gündemleştirirken de en kitlesel boykotların olduğu Kanada ve Avusturalya doğa için yapılan eylemlerde çoğunluğu reformist de olsa büyük bir birikime sahip). Ölüm orucu savaşçıların alınlarına taktıkları kırmızı bandın 9 yıl sonra Tekel işçileri tarafından nöbet çadırlarında açlık grevcilerine takması gibi, hatırlattığı bu iç savaş yasası da güncel bir ihtimali hatırlatıyor: Şu an faşizme karşı eylem yapanlar doğru bağları kurduğunda sağını solunu eylemcilerle dolu bulabilir. İklim değişimine karşı okul boykotu eylemlerinin şu anki bir ayaklanmayla, Sarı Yelekliler ile bir benzer-

liği var, her hafta belirli gün yapılması, boykot için bu gün cuma, Sarı Yelekliler için ise cumartesi olarak şekilleniyor. Eylemlerin hazırlıklar ve halkların refleksi de ayaklanmanın lehineyse giderek büyümesine yarayan bir nitelik. Doğa için mücadelenin gündemine okul boykotunun girmesiyle genel gündeme doğa için mücadelenin girmesi bir oldu. Bir gündem kendisini dayatmak istiyorsa, kendisini devrimci eyleme dayandırmak zorundaydı ve dayandırdı. Eylemcilerle yapılan röportajlardan düzen içi bir çözüme atıfsa neredeyse hiç rastlanmıyor; kendilerine, genellikle devletin sorduğu “Peki ya sizin çözümünüz ne?” sorusuna gülüp geçiyorlar, bu düzende bir çözüm olmadığını ve düşünme biçiminin tepeden tırnağa değiştirilmesi gerektiğini ekliyorlar. Boykotçuların bu sözleri, aslında devrim demeden devrim istemek. Devrim istemeleri devrimci duruma işaret ederken, değişimin adını devrim koymamaları hızlanmamızı, güne sarılmamızı, saate sarılmamızı emrediyor. Boykotçuların profilye ortaokul veya lise öğrencisi, genellikle genç kadın. Kapitalizmin krizi içinde eski dünyanın erkeklik dahil tüm alet kutusunun da krize dünya çapında girdiğinin kesinlikle bir kanıtı. “68’de nasıl gençlik burjuva sistemi ürünü çekirdek aileden kopuyorsa (kapitalizmin 2. emperyalist paylaşım savaşı sonrası krizini daha sonraya erteleyebilip hızlı büyümesi sonucu yeni birçok üniversite açması, 2. emperyalist paylaşım savaşını yaşayan bir önceki neslin kapitalist ülkelerde dolaylı veya dolaysız savaş suçlarıyla yıkılmış bir kuşak olmasıyla beraber çocuklarından saygı görmemesi bunun nesnel sebepleri olabilir, özellikle yeni sömürge ülkelerdeki devrimlerin denizaşırı coşkusuyse öznel sebebi olabilir) şimdi kadınlar da öyle çekirdek aileden kopuyor. Bu gençliğin kopmasından daha sarsıcı bir kopuş da (çünkü kapitalizme arz edilecek emeğin yeniden üretimini tehlikeye sokuyor ve isyancı kuşağın gençlik evresinin bitmesiyle bitmiyor, daha uzun ömürlü) olabilir.

Peki ya doğa mücadelesi, kapitalizmin merkez ve çevre ülkelerinde ne farklarla seyreder?

Örneğin Almanya'da binlerce kişilik eylemlerle silahsız halk maden kapatıyor, ağaçlara çıkarak ormanların kesilmesini önüyor. Bu eylemler eylem yapılan alanlardan kapitalist şirketlerin vazgeçmesini sağlayabiliyor ama kapitalist şirketler umudunu yitirmeyip yeni sömürge ülkelere yatırımlarla geliyor. Çünkü yeni sömürge ülkeler daha düşük üretim maliyetine sahip ve yatırımları kapitalist devletin silahlı kuvvetleriyle korunabiliyor. Dolayısıyla doğa mücadelesi de daha zorlu araçlara ve bunu hemen takiben iktidar mücadelesine ihtiyaç duyuyor. Örneğin Hindistan'da devrimci gruplar, birçok yeraltı kaynağının üstünde, ormanların içinde yaşayan Adivasi halkıyla kapitalist Hindistan devletine karşı zorla savaşıyorlar, savaşları 40 yıllık, ancak savaştıkları bölgede kapitalistlerin yeraltı kaynağı bulması çıkarmak istemesiyle şiddetlendi, 10 bin savaşçılarının olduğu biliniyor. Yaşadığımız topraklarda yer altı kaynağı araştırması ve sondajı Hindistan kadar yoğunluklu değil ancak iç savaşın yoğun seyrettiği bölgelerde örneğin Kürdistan'da karşı-devrimci amaçlarla ormanlar top ateşleriyle yakılıyor ya da işgal ve ilhak altında tutulan Kuzey Kıbrıs'ın yer altı kaynaklarını ele geçirmek için yoğun arama çalışmaları yapılıyor. Bunun dışında, yağma ve talan geliri için yaptıkları yatırımlar da burjuvazinin askeri ve polisiye silahsız kitlelerin çatışması olmaksızın gerçekleşmiyor. Dersim'de ve Bergama'daysa doğaya zarar veren işletmelere karşı ise eylemler büyüyor.

ODTÜ'de Neler Oluyor?

Kaz Dağları'nda ve ODTÜ'de doğa katliamına karşı mücadele veriliyor. Öte yandan aktif bir cevap almaksızın doğaya karşı her gün yüzlerce suç işliyor kapitalizm.

Şu an ve burada, DÖB, doğanın huzura kavuşacağı emeğin iktidarı için birleşmeye ve savaşımaya çağırıyor.

Mahmut Kartal

KAPİTALİST TOPLUMDA HUKUKA BİR BAKIŞ

Ülkemizde yaşanan, faili cezalandırılmayan tecavüzlerin, sokak ortasında işkenceyle gözaltına alınan insanların, üniversitelerde faşist çetelerce tehdit edilen, dövülen veya kaçırılan öğrencilerin, “faili meçhul” bir şekilde katledilen veya kendisinden haber alınamayan devrimcilerin, sosyalizmi savunduğu için onlarca yıl zindanlara hapsedilen ve işkence gören tutsakların ve devletin göz yumduğu, azmettirdiği veya bizzat gerçekleştirdiği daha birçok olayın ardından “Hak, Hukuk, Adalet” taleplerinin dile getirilişine sık sık tanık oluyoruz. Yerel seçimlerden sonra Ekrem İmamoğlu mazbatasını alırken bile sokaklarda bu slogan yükseliyordu. Sürekli karşımıza çıkan “adalet” kavramını biraz irdelemekte fayda var; zira bu kavramın bizim bir talebimiz veya vaadimiz olmasının gerekkip gerekmediğini tartışmalıyız.

Nedir bu adalet? Belli bir dönemi değil de tüm zamanları ve toplumları içine alan sonsuz ve kutsal bir adalet midir kastettiğimiz? Hayır. Adalet sözcüğüne şiarlarında sıkça yer veren siyasetlerin kastettiği bu mudur bilemiyoruz fakat biz kendimizi Marksist-Leninist olarak tanımlıyor ve “adalet” kavramına da bu perspektifle bakıyoruz. Adalet kavramını doğru bir biçimde ortaya koymak istiyorsak onu ait olduğu toplumsal sistemden, bağlamından koparamayız.

Hukukun ortaya çıkışı, tarihin geldiği belli bir aşamada özel mülkiyetin, sınıfların ve dolayısıyla devletin ortaya çıkmasına tekabül eden bir süreçtir ve hukuk da sınıfların konumlanışına göre şekillenir. Dolayısıyla hukuk nasıl üretim ilişkileri temelinde şekillenen ve var olan üretim ilişkileri üzerinde etkiye bulunan bir üst yapı kurumu ise, adaleti de (hukuksal adalet) bundan bağımsız veya üstün tutamayız. Hukuku var olan ekonomik alt yapının -yani günümüzde kapitalist üretim ilişkilerinin- bir yansıması olarak burjuva hukuku olarak nitelendiriyor isek, buna ilişkin kavramları da tarihsel olarak ele almalı ve bu çerçeveden açıklamalıyız.

Kapitalist toplumun çelişkilerinin üstünü burjuvazinin yararına örtmeye çalışan burjuva hukuk düzeninde soyut yasalar kapitalist mülkiyet biçimini koruma ve burjuvazinin çıkarlarını ifade etme işlevi görür; dolayısıyla egemen sınıfın yasalara uymasını isteyerek ondan adalet talep etmemizin hiçbir anlamı yoktur. Yasa önünde biçimsel bir eşitlikten ibaret olan ve egemen sınıfın iradesini yansıtan bir eşitliği de talep edemeyiz. Özel mülkiyetten özgürleşmeyi talep etmedikçe, bir işçiye bir işverene karşı asla irade serbestisi tanımayan sözde özgürlükten de bahsedemeyiz; kötü koşullara ve sömürüye başkaldırdığında ağızla burun buruna geleceğini bilen işçinin sendika özgürlüğünün olması gerçek bir özgürlük değildir. Kapitalist mülkiyet biçimini koruyan ve sürdürülmesine yarayan her şey hukuk ve adalet kılıfına uydurulabiliyor ve bu yüzden insanlığa aykırı olduğunu, adil olmadığını haykırmaya çalıştığımız birçok uygulama bal gibi de burjuva hukukun adaletine uygun olabiliyor. İşte biz “adalet”ten bahsederken

onun sınıfsallığını ve sınırlılığını vurgulamak zorundayız. Bahsettiğimiz tüm bu kavramlar burjuvazinin sınırlarından çıkarılarak ona karşı bir silah haline gelmediği müddetçe bizim lehimize bir şey ifade etmeyecektir.

Burjuvazinin açlık, yoksulluk, sefaletten başka bize sunabileceği bir şey kalmamıştır ve bu yüzden adalet asla bizim burjuvaziden talep edeceğimiz bir şey değildir. Burjuvaziden kırıntılar koparabilmeyi değil burjuvaziye tarih sahnesinden silmeyi hedefliyorsak zaten böyle bir şey söz konusu olamaz. O, kendi varlığını ve sömürüsünü sonsuzlaştırma gayesini gerçekleştirmek üzere en mükemmel adaletini tesis etmektedir. Bizim adaletten anladığımız bugün burjuvazinin bize “sunduğunun” bizim adaletimiz olmadığıdır.

Buradan hareketle, egemenlerin bizleri aldatmak için sıkça kullandığı kavramlara karşı da mücadele etmemiz gerektiğini söyleyebiliriz. Verdiğimiz

mücadele tüm bunları içermelidir.

Peki ne için mücadele ediyoruz? Daha az sömürülmek, daha az haksızlığa uğramak için mi? Hayır. Sömürüyü ve haksızlığı ortadan kaldırmak için; eski ve üretici güçlerin gelişimi köstekleyen kapitalist sistemi temelleriyle birlikte alaşağı edip yerine yeni ve daha ileri bir sistem olan sosyalizmi kurmak için mücadele ediyoruz. Bu yüzden ancak kapitalist üretim biçiminin yıkılarak yerine inşa edilecek sosyalist sistemle birlikte var olacak işçi sınıfının adaletinden

söz edebiliriz. İşçi sınıfının burjuvazi üzerinde devrimci diktatörlüğü kurularak (yine sınıfsal bir özle) işçi sınıfının adaleti tesis edilebilir. Ve bu aşamada işçi sınıfının vaadi adalet değil, kendisiyle birlikte tüm sınıfların ortadan kaldırılması olur. Sınıfların ortadan kalkacağı komünist toplumda ise hukuksal adalet bugün ifade ettiği anlama gelmeyecektir.

Tarih boyunca ezilen sınıfların talep ettikleri ne varsa onlara burjuvazinin vermediğini, tüm yaşamlarını ortaya koyarak, ağır bedeller ödeyerek kazandıkları savaşlarla aldıklarını biliyoruz. Biz de sermaye sınıfından adalet istemiyoruz, adaletin bugünkünden çok farklı bir anlama sahip olacağı yaşanılabilir bir dünya düzeni kurma mücadelesi veriyoruz ve onu kuracağız!

S.Lunes

ÖrgütLENİN

“Ya dünyanın ve insanlığın mahvolmasını bir köşe başında izleyecek ya da dünyanın devrimci dönüşümü için, devrim için mücadele edeceğiz!”

Burjuvazi medyayı kullanarak kitleler üzerinde “örgüt bayrağı” nidalarıyla insanları örgütlenmekten uzaklaştırmaya, örgütlenme fobisi oluşturmaya ve komünizmi terörize etmeye çalışır. Çünkü örgütlü gençlik, örgütlü bir işçi sınıfı, örgütlü bir halk burjuvazinin korkulu rüyasıdır ve sağlam bir örgütlülük kapitalist sistemin yıkılışını hızlandıracaktır. Peki nedir örgütlenme? İki kişinin bir araya gelmesi bile bir örgütlülüktür aslında. Örgütlenme organize olmaktır, birlikte hareket etmektir. Bugün burjuvazi devletiyle, ordusuyla, polisiyle yani kapitalist devlet aygıtıyla örgütlü bir güçtür. Hukuk, eğitim, kültür, sanat, din gibi üst yapı kurumlarını ideolojisiyle beslemektedir. Burjuva hukuku mülkiyetin temelini koruyor; katliamların, sömürünün, taciz ve tecavüzün yasal örtüsü oluyor. Kültür ve sanat ise bencil ilişkileri, yozlaşmayı topluma yansıtmanın bir aracı haline geliyor. Büyük kitlelere ulaşmak için medyayı kullanan devlet ideolojisini yayarak milyonlarca kişiye sınıf perspektifini kabul ettirmeye, kendi saflarında örgütlemeye çalışıyor. Bugün eğitim alanında verilen dinci gerici eğitim, gençlik arasında hızla yaygınlaşan kötü alışkanlıklar, medyanın vermiş olduğu yoz kültürün hedef kitlesi gençliktir.

Dünyanın nüfusunun büyük bir kısmını oluşturan gençlik toplumun en dinamik, en üretken kesimidir. Ve gençlik geleceği temsil eder. Fakat kapitalist sistem gençliğe hiçbir şekilde gelecek vaat etmez. Bunu eğitim sisteminden açık bir şekilde fark edebiliriz. Özelleştirilen eğitim yoksul ailenin çocuklarıyla, zengin ailenin çocuklarına aynı olanakları sunmaz. En pahalı dershanelere gidip özel öğretmenlerle sınava hazırlanan bir öğrenciyle devlet okulunda eğitim gören bir öğrenci sınava eşit şartlarda hazırlanamaz. Dinci gerici sistem, tarikatlarla ve imam hatip okullarına büyük bir bütçe ayırır ve eğitim oldukça niteliksizleşir.

Genç işçi nüfus fabrikalarda ve inşaatlarda ucuz iş gücü olarak çalıştırılır ya da fabrikalarda genç yaşta ölür. Ve bizim karşımıza çıkan tablo şudur: Ev kirasını ödeyemediği için okumayı bırakan üniversiteliler, tarikatlarda dinci eğitime maruz kalan çocuklar, atanamadığı için intihar edenler, fabrikada sömürülen genç işçiler, tecavüze uğrama korkusuyla dışarı çıkmaya korkan kadınlar... Peki tüm bunlar yaşanırken hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya devam mı edeceğiz? Dünya yanıyorken kendi kabuğumuza çekilip oturduğumuz yerden bir şeylerin değişmesini mi bekleyeceğiz? Elbette hayır. Öğrenci gençlik bulunduğu her alanda kendi örgütlenmesini yaratmalıdır. Tıpkı şairin dediği gibi: “ Nerede olursan ol. İçerde, dışarda, derste, sırada. Yürü üstüne üstüne. Tükür yüzüne celladın.” Öğrenciler liselerde ve üniversitelerde, genç işçiler ise fabrikalarda komiteler kurmalı, sistemin saldırılarına karşı birlik olup mücadele etmelidir. Oğluna pantolon alamadığı için intihar eden bir babanın da Kürt olduğu için dışlanıp ırkçılığa maruz kalıp intihar eden gencin de, ekonomik sıkıntı yaşayan bir öğrencinin de sorunu kapitalist sistemden kaynaklanmaktadır. Kürt, Türk, Arap ezilen bütün halklara, işçilere, kadınlara, öğrencilere, doğaya düşmandır kapitalizm. Bundan kaynaklı öğrenci gençlik işçi sınıfıyla birlikte hareket etmeli sınıflardan sokaklara taşmalı, demokratik halk devrimi için savaşmalıdır. Çünkü açlığın, yoksulluğun, sömürünün olmadığı, tacizin tecavüzün olmadığı bir yaşam sosyalizmle birlikte gelecektir. Fakat gelecek güzel günler kendiliğinden gelmeyecektir. Bunun için mücadele etmek ve savaşmak gerekir. Bulduğumuz her alana devrimi, devrimci mücadeleyi götürmek, hazırlık yapmak, olası bir ayaklanmada neler yapılacağını tartışmak gerekir. Öğrenciler, işçiler, ezilen halklar ne kadar örgütlü ve kararlı olursa devrime o kadar yakın olacaktır.

Peki örgütlenirken nelere dikkat etmeliyiz? Öncelikle önemli olan her zaman kafamız örgütlenmede yaşadığımız sorunlarla meşgul olmalı ve bu sorunları nasıl daha iyi aşarız odaklanmalıdır. Nerede olursak olalım, işimiz ve mesleğimiz ne olursa olsun genç işçileri, öğrenci gençleri örgütlemek öncelikli görevimiz olmalıdır. İnsanları doğru analiz etmek ve yeteneklerine göre doğru alanlara yönlendirmek gerekir. Geniş yığınları burjuva ideolojisinden kurtarıp onları marksist-leninist ideolojiyle donatmak gerekir. Ajitasyon ve propandayı yaygınlaştırmak, örgütlenirken enerjiyi doğru insanlara kullanmak oldukça önemlidir. Sisteme karşı örgütlenmek her gün daha yaşamsal bir hal alıyor, bu yüzden yılgınlığa düşmemek, sürekli ve ısrarcı olmak bizi ileriye taşıyacaktır.

Adanadan bir DÖB'lü

unut**MADIMAK**lımda

 @DOBirligi

 @dobirligi68

 @DOBirligi